

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia art.19 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Zarzut ten wywiedziony został w związku z tym, że dokonana przy stosowaniu tego przepisu przez Sąd wykładnia jest wadliwa oraz sprzeczna z zasadami proporcjonalności oraz pomocniczości w związku z tym, iż nie uwzględnia ona tego, że wskazany stosunek prawny łączący radcę prawnego z uczelnią wyższą opiera się na niezależności i równości stron, a zawód radcy prawnego w polskim systemie prawnym ze swej istoty cechuje się niezależnością i brakiem podporządkowania w stosunku do podmiotów trzecich i jest zawodem zaufania publicznego.

Drugi zarzut dotyczy naruszenia art.119 Regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 23 kwietnia 2015 r. Zarzut ten wywiedziony został w związku z tym, iż Sąd niewłaściwie przedstawił motywy rozstrzygnięcia, bowiem w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia sformułował wypowiedź abstrakcyjną i nie odniósł przedstawionego poglądu do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, co znacząco ograniczyło skarżącemu możliwość podjęcia realnej obrony.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 22 września 2017 r. – Aleksij Torubarov / Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Sprawa C-556/17)

(2018/C 005/25)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Aleksij Torubarov.

Strona pozwana: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Pytania prejudycjalne

Czy art. 46 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE⁽¹⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sądy węgierskie są uprawnione do zmiany decyzji administracyjnych organu właściwego w sprawach azylu odmawiających udzielenia ochrony międzynarodowej, jak również do przyznania takiej ochrony?

⁽¹⁾ Dz.U.2013, L 180, s.60

Odwołanie wniesione w dniu 22 września 2017 r. przez Rzeczpospolitą Polskę od postanowienia Sądu (Ósma izba) z dnia 13 czerwca 2017 r. w sprawie T-137/16, Uniwersytet Wrocławski / Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA)

(Sprawa C-561/17 P)

(2018/C 005/26)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Uniwersytet Wrocławski, Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości postanowienia Sądu Unii Europejskiej (ósma izba) z dnia 13 czerwca 2017 r., Uniwersytet Wrocławski / Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA), T-137/16;
- odesłanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania;
- orzeczenie, że każda ze stron pokrywa własne koszty;
- przydzielenie sprawy Wielkiej Izbie, zgodnie z art. 16 trzeciego akapitu Statutu.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Rzeczpospolita Polska zarzuca zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 19 akapitu trzeciego i czwartego Statutu przez jego błędną wykładnię. Zaskarżone postanowienie opiera się na linii orzeczniczej sądów unijnych, wedle której wymóg niezależności prawnika, wywodzony z art. 19 Statutu, związany jest bezwzględnie z brakiem istnienia pomiędzy prawnikiem a jego klientem jakiegokolwiek stosunku pracy. Zdaniem Rzeczypospolitej Polskiej ta linia orzecznicza jest zasadniczo błędna i powinna zostać zrewidowana.

Ponadto, zaskarżone postanowienie, opierając się na dotychczasowej linii orzeczniczej sądów unijnych, równocześnie wykracza poza granice wyznaczone przez to orzecznictwo. W zaskarżonym postanowieniu wymóg niezależności został bowiem powiązany już nie tylko z brakiem stosunku pracy, ale również z brakiem stosunku cywilnoprawnego oraz brakiem ryzyka wywierania przez środowisko zawodowe prawnika jakiegokolwiek wpływu na wyrażaną przez niego opinię prawną.

Skutkiem takiego podejścia jest daleko idące ograniczenie prawa do ochrony przed sądami unijnymi. Jest to przy tym ograniczenie oparte na bardzo niejasnych i uznaniowych kryteriach, niemające żadnej wyraźnej podstawy w przepisach prawa unijnego oraz nie służące żadnym zrozumiałym celom

Po drugie, Rzeczpospolita zarzuca zaskarżonemu postanowieniu naruszenie zasady pewności prawa. Zaskarżone postanowienie wprowadza nową, niedookreśloną przesłankę niezależności pełnomocnika, dotyczącą braku ryzyka wpływu środowiska zawodowego, nie dając przy tym żadnych wskazówek co do sposobu jej oceny. W rezultacie strona nie jest w stanie stwierdzić, czy wybrany przez nią pełnomocnik spełnia warunek niezależności i czy jej skarga zostanie uznana za dopuszczalną.

Po trzecie, Rzeczpospolita zarzuca zaskarżonemu postanowieniu brak wystarczającego uzasadnienia pozwalającego na zrozumienie przyczyn, dla których Sąd uznał, że pełnomocnik nie spełnia wymogu niezależności i odrzucił podpisaną przez niego skargę.

W szczególności Sąd nie wyjaśnił, dlaczego relację taką jak ta łącząca pełnomocnika z Uniwersytetem Wrocławskim należy zrównać ze stosunkiem zatrudnienia mimo braku podporządkowania. Ponadto Sąd nie wyjaśnił, z jakich względów w ogóle uwzględnił okoliczności inne niż odnoszące się do świadczenia przez pełnomocnika pomocy prawnej. Sąd nie wyjaśnił też, jak w przypadku umowy cywilnoprawnej należy rozumieć pojęcie środowiska zawodowego i jakiego rodzaju wpływ wywiera ono na pełnomocnika. Ponadto z zaskarżonego postanowienia nie wynika, jakiego rodzaju ryzyko wiąże się z tego typu umową oraz na czym polega ograniczenie niezależności, ze względu na które konieczne było wykluczenie pełnomocnika.